

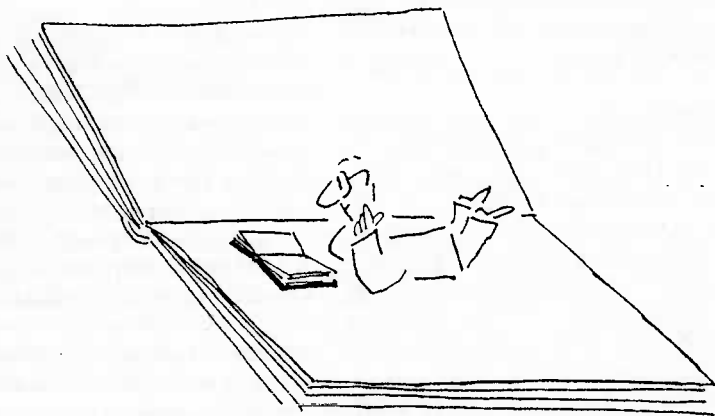
ZPRAVODAJ / 7.8

MM

SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V OSTRAVĚ

Chci, abyste povzbuzeni v srdci
a spojeni láskou
hluboce pochopili a plně poznali
Boží tajemství, jímž je Kristus;
v něm jsou skryty všechny poklady
moudrosti a poznání.
Říkám to proto, aby vás nikdo
neoklamal libivými řeči.

Koloským 2,2-4

BIBLICKÝ ÚVODNÍK

Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: "Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?" Řekl jim: "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet."

Sk 1, 6-11

Svátek Nanebevstoupení stojí tak trochu v pozadí jiných, výraznějších svátků křesťanského církevního roku. (Není volno, připadá vždycky na čtvrtek.) Nanebevstoupení však propojuje Velikonoce s Letnicemi. Připomínaná událost není v Bibli zasazena do jednotného rámce. Evangelista Jan v náznamech ukazuje Kristovu cestu k Otci, Marek a Lukáš uvádějí nanebevstoupení bezprostředně po vzkříšení Ježíše. Čtyřicetidenní odstup je pozdější úpravou. Kniha skutků apoštolských to vyjadřuje mýtickým obrazem, dějovým zpracováním. Apoštolské vyznání víry to formuluje nesmírně stručně: *Vstoupil na nebesa*. Dochází zde ke zlomu časové linie: reálné plynutí času, tak jak běží od Ježíšova narození až po ukřižování a vzkříšení - se zastavuje, či čas se prostupuje s věčností. Otevírá se nový věk, kte-

rý není měřen časem a našimi odhady - ale je v Božích rukou. V apostoliku je to patrné i po gramatické stránce: **VSTOUPIL** na nebesa... **SEDÍ** na pravici Boží... odkud **PŘIJDE**... Čas minulý, přítomný, budoucí.

V citovaném oddíle ze Skutků apoštolských mají učedníci zvědavé a zvědavé otázky o budoucnosti, chtěli by plán, harmonogram, jízdní řád, itinerář... aby si zjednodušili život a přesně nasměrovali a načasovali pozornost, snad ani ne víru... Dostávají odpověď, že všechno je jinak: budoucnost nejde vyčíst z hvězd, vypočítat, ale ani jednoduše si vyvodit ze slov Bible. Boží království bylo, je a bude. Otevřené a prostupující se s tímto světem. Není to naše starost znát detaily. To však není nejistota, ale právě stálá naděje.

A jedním dechem Ježíš dodává: „Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědkové.“ Zaslíbení i poslání. Otevírá se nový čas, či spíš nový věk, s novými možnostmi a úkoly.

Ale nyní: byl vzat vzhůru, vstoupil na nebesa, vystoupil, byl vzat do nebe... Obrat a pojem mytologický, ilustrující, snad pouze pomocný - abychom se nepokoušeli najít vysvětlení přijatelné našemu rozumu. Byl vzat do nebe, povýšen, vrací se k Otci, pozemský úkol naplnil a mění místo svého působení. Pisatelé evangelií a knihy Skutků apoštolských se nemohou vyhnout vyjádření onoho nadpřirozeného pohybu vzhůru - ale jen na okamžik, jen aby účastníkům toho děje, ale i nám čtenářům došlo oč jde. A pak hned realita: Neděje se atraktivní podívaná na *himmelfahrt*. Ti, kteří zůstávají učedníci, Církev - nemají nostalgicky hledět do oblak, ale jejich pohled je obrácen k horizontu světa, k událostem reálného času, k úkolům a práci

všedního dne. „ Muži z Galileje...“ Ježíš Kristus a jeho evangelium dostává nanebevstoupením jinou časovou a prostorovou dimenzi. Z návodu pro praktický život v každodenních starostech, úkolech a pokušeních se stává nadčasové zaslíbení trvalé ochrany a péče, ale také naděje spravedlivého soudu.

Poslední Ježíšova slova před nanebevstoupením - v evangelích i ve Skutcích - jsou vysláním k misi. Ke svědectví o tom, co od něj přijali a jak jim to pomáhá žít. Pomoc a síla Ducha svatého dává tomuto svědectví právoplatnost. To není nábor do organizace či strany, ale nabídka způsobu života ve světle jiných životních hodnot.

I učedníci měli snahu spíš spekulovat nad budoucností, propočítávat konec světa, kalkulovat, jak by oni, Ježíšovi přátelé, mohli být na tom lépe než ti ostatní. Pohled za Ježíšem je také touha vznést se s ním, odpoutat se od těžkostí života a přenést se do věčné blaženosti.

Ale Boží vůle je jiná: Vaše místo je tady! To co jste přijali v Evangelii (pokud jste si z toho vůbec něco vzali) musí vám být pomocí v osobním životě, ale také impulzem ke službě lidem kolem vás. Nanebevstoupení je zmocnění k praxi, průlom k angažovanosti víry. Kristův vstup na nebesa je vstupem učedníků do světa. Je to výzva a poslání k životu, který sám o sobě, bez zbytečných slov je misí. Bez zbytečných slov, protože verbální zvětšování je součástí tohoto úkolu. Ale i ono pohledění vzhůru - za ním, za tím, který jde před námi - má jistě také své - místo v životě křesťana: meditace a modlitba. Ale jen potud, pokud tím získáváme sílu k akci. „Kristova církev žije pod Kristovým nebem, ale její zrak sleduje tuto zem.“

Kristus odchází, aby se posadil po pravici Boha.

Kristův vstup do nebe nevytváří distanci od země. Neodchází, aby tak zvětšil propastnou vzdálenost mezi hříšným světem a svatým nebem. Zůstává zde spojení věřících modlitebníků se svým Pánem. A také zde zůstává naděje, že tam, nahoře, je místo i pro nás (J 14,3).

Kristus vstupuje do nebe, ale ne aby měl už konečně od lidí pokoj - od těch, kteří mu nerozuměli, odmítali, zabili... Odchází, ale slibuje: Já jsem s vámi, budu s vámi i dále, až do konce tohoto světa (Mt 28,20).

Boží a Kristovo panování nad tímto světem není v tom, že by se svého zvýšeného trůnu řešili otázky světa - rozhodovali, řídili dějiny, trestali... Bůh s Kristem po pravici dává člověku plnou důvěru, pokouší se jej vychovávat evangeliem a vírou k bratrství, toleranci, vést k zodpovědnosti za sebe i za svět.

Nanebevstoupení nám může připadat mýtické, magické, metafyzické... ale jistě má v křesťanské víře (nejen v dogmatice) své místo a jasný smysl: Boží dílo v Ježíši Kristu dostává nadějnou a nadčasovou dimenzi (snad jako při stvoření světa, kdy čas nelze definovat lidskými měřítky). Evangelium není již jen sledem událostí a činů Ježíše Krista, ale zaslíbením a nadějí pro lidstvo a svět. Podmínkou je zachovávat Kristova slova - žít podle evangelia.

Karel Fon

Neposlušná technika způsobila, že tento biblický úvodník nemohl být otištěn v minulém čísle. S omluvou jej uvádíme nyní, měsíc po svátku Nanebevstoupení.

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

VÍKENDOVÉ SETKÁNÍ MAMINEK A TATÍNKŮ S DĚTMI NA JAVOROVÉM.

Chtěla bych se svými podělit o zážitky, které jsem získala na dvou denním pobytu maminek a tatínek s dětmi ostravského sboru ČCE, jež se konal od 2. 6. 2000 do 4. 6. 2000.

V malebných horách Beskydech se nás sešlo necelých 30 dospělých a dětí. I přes to, že jsme se někteří viděli prvně, zavládla mezi námi brzy příjemná přátelská atmosféra, na které měli velký podíl Anička a Roman Mazurovi, jež se o nás po celý pobyt starali. Organizovali pro nás a pro naše děti zajímavé duchovní i zábavné akce.

Hned v pátek večer jsme si romanticky usmažili večeri venku na ohni. V sobotu dopoledne měli naši malí pobožnost a později soutěžní hry v přírodě. Odpoledne skotačili na radostném dětském odpoledni, kde jim manželé Mazurovi připravili divadlo „O pejskovi a kočičce“, při kterém jsme se smáli i my dospělí. Také si během dne děvčata a kluci vyrobili vázičky z plechovek a vlněné panenky.

Večer, když naše děti usnuly, jsme se my rodiče sešli ve společenské místnosti zazpívat si naše oblíbené písničky ze zpěvníku „Svíta“, vyjádřit své názory na téma „Sebevědomí dětí“ a ztišit se u večerní modlitby. V neděli po obědě, když nejmenší usnuli, se shromáždili dospělí na bohoslužbě, kde rozebírali Blahoslavenství (Mt 5,1-12).

O naše hladové žaludky se starala maminka Aničky Mazurové, s pomocí svého manžela. Vařila a pekla tak dob-

ře, že se olizovali i největší vybíravci. Bůh nám přál nejen krásným slunným počasím, ale rozevřel nad námi svůj deštník požeňnáhí a chránil nás, takže jsme se všichni mohli vrátit zdraví do svých domovů, naplnění jeho Duchem pokoje.

*Anna Holibková,
maminka Adélky, Karolínky a Esterky*

PŘED ROKEM

vyšla ve zpravodaji příloha Evangelíci a prachy. Po roce se k otázce peněz v našem sboru chci krátce vrátit. Litoval jsem zběžně v salární knize, kam zapisujeme příspěvky jednotlivých členů, a přemýšlel jsem: v čem je náš problém? To, co teď povím, je jen můj osobní názor, (jakož i právo nahlížet do salární knihy mám téměř výlučně jen já). Toto jsem v salární knize vypořezoval:

1) Většina pravidelnějších účastníků bohoslužeb, která saláry platí, neplatí je nízké. Jistě na to musíme myslet každý sám, zda bychom své příspěvky nemohli průběžně zvyšovat. Nemůžeme však očekávat, že se to stane skokem.

2) Také se nemusíme divit tomu, že okrajoví členové sboru platí saláry velmi nízké nebo je neplatí vůbec.

3) Co snad zbývá k divení je skutečnost, že někteří z „aktivních“ členů sboru roční příspěvky na sbor rovněž neplatí. Prosím vás, kterých se to týká, abyste u sebe znovu promysleli, zda platíte pravidelně nebo proč vlastně neplatíte.

Aleš Wrana

CO SE U NÁS PŘIHOUDILO?

V měsíci červnu byli v našem sboru konfirmováni:

Kryštof Balabán, Lukáš Balabán, Jiří Friedrich, Štěpán Groll, Nela Palová

Z FARÁŘSKÉHO NOTESU

Náš kostel plný lidí. To není sen. Dávali Bacha.

Mezi ostravskými chrámy přibyl jeden vskutku velkorysý - Futurum/Carredour. Tímto jej neinzeruji, ale ani nezavrhuji - spíše se zájmem pozoruji. Vždyť v tomto případě jde o dost kultivované znázornění, jaký je asi ráj srdce typického Ostraváka.

Vyznávám se ze své neschopnosti říkat jednoznačné pravdy.

Přiznávám, že si nedovedu představit, že by Bůh někoho zatratil.

Přiznávám, že nenesu v srdci žádnou ucelenou představu, jak dnes evangelicky žít.

Vyznávám upřímně, že toto všechno považuji za svou slabost, ne za kvalitu. Přesto se však na tebe, Bože, obracím v naději, že mě posoudíš milostivě.

RŮZNÉ INFORMACE

PODĚKOVÁNÍ

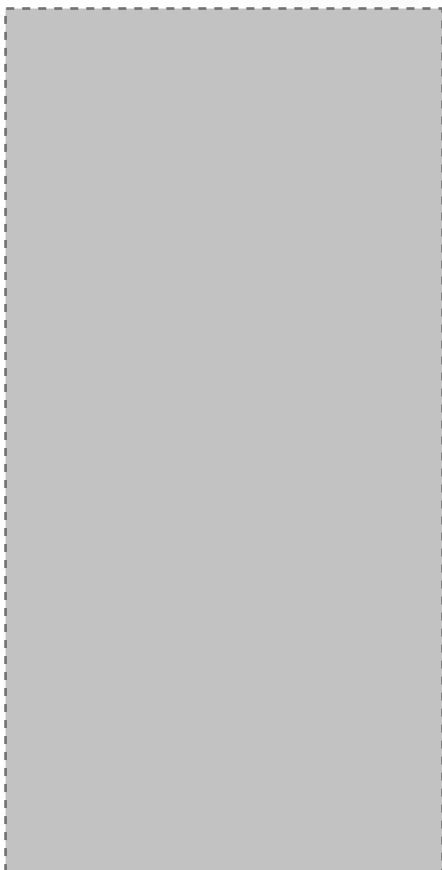
Chceme i touto cestou vyjádřit dík bratru JUDr. **Otovi Pechanovi** za vskutku nezištnou křesťanskou pomoc při obhajování suchdolského sboru v soudních jednáních, ve kterých byl sbor žalován v souvislosti s těžkým úrazem Barbory Pivodové. Po téměř desetiletém martyriu (Okresní soud, Krajský soud, Nejvyšší soud, Okresní soud) byl Farní sbor ČCE v Suchdole n.O., díky neúnavné práci bratra Pechana, zproštěn odpovědnosti.

ZE SENIORÁTU

I v tzv. okurkové sezóně, jak se říká letnímu prázdninovému období, do-

chází v našem seniorátu k řadě personálních změn: Bratr jáhen Otakar Mikoláš končí svou službu v Hranicích na Moravě a bude volen ve sboru v Krnově, v Hranicích kandiduje absolvent ETF UK Roman Lukáš. V Jeseníku se uskuteční volba bratra Pavla Prejdy (ETF UK), k 31.8. odchází ze Suchdolu nad Odrou (i mimo ČCE) bratr farář Šimon Dvořák.

NAROZENINY

CESTY K VÍŘE

Motto: „Hodnota cesty nespočívá v tom kudy, ale kam nás vede...“

Když jsem slíbil bratru vydavateli příspěvek do této rubriky, nevěděl jsem si, jak málo řádek budu mít k dispozici, jak moc budu muset vše krátit, zestručňovat, zdržovat se komentářů. Přes mnohé úsilí se zřejmě nevejdu do obvyklé délky, za což se bratru vydavateli i případnému čtenáři omlouvám.

Pokud si vzpomínám, byly v mém dětství jen tři momenty, kdy jsem se setkal s křesťanskou vírou. První setkání s křesťanstvím mělo podobu kamarádky Aničky, s níž jsem si hrával na prázdninách u dědečka a babičky v hornické kolonii na okraji Ostravy. Anička chodila do kostela, nestyděla se za to a odolávala i velmi logickým argumentům, kterými nás vybavily soudružky učitelky a já jsem jí je neustále předhazoval. Stejný neúspěch jsem sklídlil o dva roky později u svého věřícího spolužáka Martina. Třetí setkání pro mě bylo překvapením – babička z tatínkovy strany, o níž se říkalo, že chodí “do sboru”, mě v jednu “mamulovskou” sobotu, kdy mě hlídala, protože naši byli v práci, vzala do sboru sebou. Místo pěveckého sboru, který jsem přirozeně očekával, jsem se však ocitl ve sboru Církve adventistů sedmého dne. Během dopolední bohoslužby mě zarazily a znejistily dvě věci – normalnost zúčastněných – nešlo o žádné zaostalé nevzdělané lidi, jak nám říkali ve škole – a samozřejmost, jistota, s níž se vyjadřovali o věci tak komické a překonané, za jakou jsem tehdy víru považoval.

Ještě několik dní jsem o tom musel stále přemýšlet, než nové zážitky a všední starosti desetiletého kluka odsunuly nepříjemnou nejistotu, jak se věci vlastně mají, někam do pozadí. Počtvrté jsem se s křesťanstvím setkal během vojenské základní služby u Pohraniční stráže. Občas jsem sloužil s Daliborem, evangelíkem z jižní Moravy, který se nějakým nedopatřením dostal k naší jednotce, složené jinak výhradně z prověřených kádrů. Žasl jsem nad jeho podivnými názory – všichni jsme toužili někoho zadržet a jet za to na opuštěk, Dalibor se naopak nechal slyšet, že by se díval jinam, střílel do vzduchu a kdyby musel pustit psa, pak jedině s náhubkem. Když pak na jednotku narukovali vojáci mladšího nástupního ročníku, Dalibor byl z nás jediný, kdo si nenechal od nich stlát svou postel, přesto, že sám během prvního roku vojny musel stlát několik cizích postelí denně. Občas jsem si od Dalibora půjčil Bibli – rád jsem si četl v knize Přísloví.

Po skončení vojny jsem začal pracovat u státního statku v jižních Čechách, daleko od domova. Vyhovovalo mi to, mohl jsem si žít podle svého přání. Stále více času jsem trávil v místní hospodě, kde jsem postupně propil kromě každého platu i zařízení bytu, které mi rodiče při mém odchodu do jižních Čech koupili. Tehdy se mi dostala do rukou malá brožurka o odevzdání života Ježíši Kristu. Bylo to v době, kdy jsem kouřil šedesát cigaret denně, v hospodě jsem vyseďoval od otevření do zavření a topil jsem se v dlužích. Těch několik stránek mě nečekaně oslovilo. Zatoužil jsem po pokoji s Bohem, jak ho ta knížka představovala. Modlil jsem se stále znovu modlitbu, uvedenou na

poslední straně. O tom, co bych měl dělat dál, tam nebylo nic. A tak všechno zůstalo při starém, jenom můj vztah ke křesťanské víře zase o kousek zpozitivněl.

Asi rok nato jsem nastoupil zaměstnání na nedalekém hraničním přechodu jako celník. Spolu s kolegou Milanem jsme se začali setkávat se Svědky Jehovovými. Začal jsem číst Bibli a považovat se za křesťana. Potom se kontakt se svědky přerušil, ale v Bibli jsem si četl stále – pořád jsem chtěl na jejich stránkách najít důvod, argument, který by mě přivedl k víře. Uvědomoval jsem si, že to, co prožívám, není víra, jen zájem – toužil jsem věřit naplno – ale pořád mi něco závažného chybělo, nevěděl jsem co, toužil jsem po tom a zároveň jsem věděl, že to mám před očima a nevím, že je to ono.

A pak přišlo setkání sedmé, setkání s živým Bohem, setkání tváří v tvář. Po převelení na velký hraniční přechod v západních Čechách jsem byl náhle konfrontován s možností vydělat si něco navíc vyžadováním úplatků. Zvykl jsem si na více peněz, než jsem měl kdykoliv předtím a přecenil jsem možnosti. Obírat malé ryby o pár marek mi přestávalo stačit. Utrácel jsem víc, než jsem byl schopen vydělat.

Proto jsem se pokusil vydírat jednoho majitele německého autosalonu, který občas potřeboval, abychom nad jeho bezcelními opravami vozidel v Čechách přivřeli oči. Podcenil jsem ale jeho kontakty s mými nadřízenými a "dobrovolně" jsem musel opustit lukrativní povolání celníka. Neměl jsem práci, peníze, bydlení. Neměl jsem odvahu k návratu domů, do Ostravy, k rodičům, kteří žili v představené, že se mi dobře daří. Neměl jsem,

z čeho bych platil hrozivě narůstající dluhy za hotel, auto z půjčovny a jídlo. Když jsem auto vrátil, majitel autopůjčovny mi dal ultimátum. Bud mu zaplatím do dvou dnů, nebo mi udělá skandál na celnici. Znal jsem jeho metody vymáhání dluhů a unikal jsem jim jenom tím, že mě stále považoval za celníka. Potřeboval jsem zmizet. Byl pátek, konec ledna. Odjel jsem do Prahy s igelitkou, ve které jsem měl trochu jídla. Začal jsem bydlet jako bezdomovec na Masarykově nádraží.

Při jedné snídani ve vývařovně pro bezdomovce naproti hlavnímu nádraží jsem se dozvěděl o možnosti bydlení v charitativní organizaci Naděje v Šafaříkové ulici. Aby mě přijali, řekl jsem, že jsem věřící. Ubytovatel, starší pán, mě pozval na biblickou hodinu, ale já jsem právě sehnal práci, mytí vagónů na Spořilově, a nestihl jsem přijít včas. Aby si však nemyslel, že jsem lhal a že věřící nejsem, šel jsem sám v neděli na odpolední bohoslužbu pro bezdomovce. Tu neděli kázal metodistický misionář z Ameriky Steven Womack. Kázal o tom, že Pán Bůh nás miluje, zemřel za nás, abychom mohli žít. Že o nás stojí. Na závěr vyzval k modlitbě. Vstalo asi pět lidí z padesáti. Nemohl jsem nevstat. Našel jsem víru, kterou jsem před rokem úpěnlivě, ale marně hledal.

21. února 1993 víra našla mne.

Jan Vojvodík

Ale ačkoliv nejsem schopen říci, jestli v tebe skutečně věřím, přece jen vím a cítím, že ty, Bože, věříš ve mne, a proto mě naplňuje tvá víra důstojností a silou, neboť díky jí - jsem já.

Roman Brandstätter

PARTNERSTVÍ

HOST DO DOMU, BŮH DO DOMU

Dá-li Pán, uskuteční se v našem sboru na přelomu července a srpna roku 2001 Partnerská konference.

Zúčastní se jí několik desítek hostů z našich partnerských sborů (Německo, Anglie, Spojené státy).

Hledáme mezi členy a přáteli našeho společenství domácnosti, které by byly ochotny jednotlivce nebo rodinu ze zahraničí po dobu trvání konference ubytovat.

Co bude po hostitelích požadováno?

- poskytnutí noclehů hostům po celou dobu trvání konference:

pátek 27.7.2001 až neděle 5.8.2001
(10 dní)

- poskytnutí snídaně každý den
- zajištění toho, aby se hosté včas ráno dostali do sboru ke společnému programu (včas vypravit na městskou hromadnou dopravu či odvézt autem)
- výjimečně poskytnutí obědu či večeře (obvykle budou hosté obědovat a večeřet v rámci programu konference)
- dohodnout se tak, aby hosté věděli, jakým způsobem se po programu odpoledne nebo večer dostanou zpět
- jen minimální jazykové schopnosti - zkušenosti z minulých konferencí ukazují, že stačí rozumět větám typu: „Nemáte hlad?“, ostatní se vždy nějak s pomocí rukou, nohou a slovníku domluví.

Co tato akce hostitelům přinese?

- nová přátelství s křesťany ze zahraničí, která jistě neskončí se závěrem konference,
- rozšíření obzorů o nové zkušenosti

a informace,

- procvičení či oživení jazykových znalostí a novou motivaci pro studium jazyků,

- pozvání a chuť k ostatním aktivitám partnerství (korespondence, víkendové výjezdy, další konference za 3 roky zřejmě v Německu...),

- finanční částku od organizátorů, která pokryje nezanedbatelnou část výdajů spojených s hostitelskými povinnostmi,

- další všemožnou pomoc a podporu organizátorů.

Rozmyslete se, prosíme, jestli byste byli ochotni nabídnout svou domácnost pro ubytování hostů.

SOUČASNÁ SITUACE V HLEDÁNÍ HOSTITELSKÝCH MÍST

Již mnozí z členů sboru byli v této záležitosti osloveni některým z členů partnerské komise. Vzhledem k ochotě a porozumění, se kterými jsme se u všech oslovených setkali, zajistili jsme předběžný příslib pro ubytování již 45 hostů.

Předpokládáme, že předběžně požadovaných 60 míst budeme schopni zajistit z vlastních (sborových) zdrojů. Přesto je stále otevřena i varianta, že požádáme o spolupráci některé členy Slezské církve evangelické a.v. nebo Církve bratrské. Proto Vás prosíme - uvažujete-li ještě o možnosti poskytnout ubytování, rozmyslete se nejpozději do konce prázdnin. Na prvním setkání partnerské komise po prázdninách se ukáže, budeme-li muset hledat pomoc i jinde.

Níže uvádíme přehled nabídnutých míst. Jste-li na seznamu, zkontrolujte, zde je údaj správný. Jestliže na

seznamu nejste a chtěli byste ubytování poskytnout, kontaktujte, prosíme, br. Mazura.

Doposud nabídnutá místa:

Fonovi 2, Grollovi 2, Jančovi 2, Klamkovi (kontakt přes Grollovy) 2(4), Kostruchovi 1, Krupová D. 1(2), Machovi 2, Mazurovi 4, Moravcovi 2, Opršalovi 2(3), Pešatová E. 1, Pešatová R. 2, Pivodovi ml. 2, Pivodovi st. 2, Popelářovi 2, Říhová 1, Skotnicovi 2, Štachová 2, Šimečkovi 1(2), Šmajstrlovi 2, Šťastní (kontakt přes Jančovy) 2, Vlčínští 2, Vojvodíkovi 1(2), Wranovi 2(4).

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

VIKTOR HÁJEK

15.7.1900 - 7.3.1968

Doktor teologie, farář a synodní senior.

Říci: věřím v Boha je veliké vyznání. Ale nemůžeme zůstat jen při tomto vyznání. Věřím-li v Boha, pak nemůžu žít, jako bych nevěřil. Věřím-li v Boha, pak celý můj život musí být určen a usměrňován touto vírou. Pak musím mít také na paměti Boží vůli a musím umět zapřít sám sebe, vzít na sebe svůj kříž a následovat Ježíše Krista. Neboť víra v Boha zavazuje. Vyznání, pouhé vyznání, může také být braním jména Božího nadarmo, a tedy hrozným hříchem. Ale vyznání víry v Boha může také být pokorným vyjádřením jistoty, že „žádný z nás není sám sobě živ a žádný sobě sám neumírá. Neboť buď že jsme živi, Pánu živi jsme. Buď že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme“. (Řím 14,7-8)
Křesťanská víra je prostá a střízlivá.

Ona nikdy netvrdí, že něco ví, když to neví. A velmi často musí křesťan na mnohé otázky své i jiných říci prostě: „Nevím.“ On ví jen to, co mu Pán Bůh ve své nekonečné milosti zjevil ve svém slově a prostě věří slovu Božímu. Spoléhá se cele na ně.

A tak stejně, jako věří, že Bůh na počátku stvořil svět, že poslal Syna svého jako oběť vykoupení za hříchy naše, že Syn Boží v lidském těle za nás umřel a pro nás z mrtvých vstal, jako věří, že Bůh dává Ducha svatého těm, kteří prosí, jako věří v svatou církev obecnou, v svatých obcování a hříchů odpuštění, tak také věří v těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Jeho víra jej provází od mladosti až po hrob, a ještě za hrob, a dává mu sílu k životu poslušnému Božích přikázání.

Co vyznáváme

(Patnáct kázání o vyznání víry)

ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY

29.6.1900 - 31.7.1944

Francouzský spisovatel, humanista, letec.

Chci ti otevřít oči nad klamným obrazem ostrova. Domníváš se, že uprostřed svobody stromů a plání a stád, uprostřed nádherné samoty širých prostor, uprostřed bezudné milostné vášně porosteš zpřímá vzhůru jako strom. Ale nejpříměji se nezvedají vzhůru stromy, které rostou volně. Takové stromy s růstem nespěchají, zvedají se jen líně a rostou celé pokroucené. Kdežto v pralese, svírán nepřáteli, kteří mu ukrádají jeho podíl slunce, v pralese se strom vzepne k nebi výtryskem, naléhavým jako výkřik. Nenajdeš totiž na svém ostrově ani svobodu, ani nadšení či lásku.

Citadela

PROGRAM SBOROVÝCH SHROMÁŽDĚNÍ

PRAVIDELNÁ SHROMÁŽDĚNÍ BĚHEM ROKU

KAŽDÝ TÝDEN:

Bohoslužby - neděle v 8.30 hod.

Nedělní škola pro děti (od 1 do 14 let) - souběžně s nedělními bohoslužbami. Každou první neděli v měsíci se děti (mimo nejmenších od 1 do 6 let) účastní bohoslužeb.

Konfirmační příprava - čtvrtek v 16 hod.

Zkouška pěveckého sboru - obvykle v neděli po bohoslužbách v 10 hod.

Večer nad Bibli - středa v 17 hod.

Středoškolská mládež - pátek v 17 hod. (na faře na Karpatské ulici).

Starší mládež - úterý v 18 hod.

OSTATNÍ:

Schůzka dorostu - co dva týdny v sobotu v 10 hod.

Setkání střední generace - obvykle poslední pátek v měsíci 19.30 hod.

Setkání seniorů - obvykle poslední čtvrtek v měsíci v 17 hod.

Nešpory - obvykle třetí neděli v měsíci v 15 hod.

Schůze staršovstva - obvykle druhou středu v měsíci v 18.15 hod.

Setkání maminek s dětmi - obvykle první úterý v měsíci v 16 hod. (na faře na Karpatské ulici)

AKTUÁLNÍ PROGRAM

V měsících červenci a srpnu se budou konat pravidelné nedělní bohoslužby (v kostele).

Jen v červenci - večery nad Bibli (v sále Třanovského).

FARÁŘ SBORU:

Ing. Aleš Wrana, Husovo nám. 4,
702 00 Ostrava, tel. 069/612 29 43

SBOROVÝ JÁHEN:

Roman Mazur, Karpatská 40,
700 30 O-Zábřeh, tel. 069/35 30 24

KURÁTOR SBORU:

Ing. Tomáš Jelínek, Francouzská 1103,
708 00 O-Poruba, tel. 069/692 37 28

BANKOVNÍ SPOJENÍ:

Běžný účet: 1644329359/0800

E-MAIL:

cce.ostrava@volny.cz

DARÝ NA OPRAVU KOSTELA:

41325-012/2700

ZPRAVODAJ /7-8

SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ V OSTRAVĚ
BYL VYDÁN V ČERVENCI 2000